

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

คนเรานี้ละ ความปรารถนาดีของคนมันก็มี แต่คนลืกลืตื้นหนาบางมันก็เยอะ ถ้าความลืกลืตื้นหนาบาง ไซ้ ! งานบุญก็เป็นงานบุญ ทุกคนอยากไปทำบุญกุศล แต่หัวใจของเขามันตื้นมันลืกลืขนาดไหน มันตื้นมันลืกลืขนาดไหนมันก็คิดได้แค่นั้นแหละ แล้วแค่นั้นเราเป็นหลักไหม ถ้าเราเป็นหลัก อริยสัจอยู่ที่ไหน ความจริงอยู่ที่ไหน

วัดนี้เป็นวัดทำไม ? วัดปฏิบัติ เวลาเขาสร้างวัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาสร้างวัดเสร็จนะ “ขอให้ภิกษุจากจตุรทิศทั้ง ๔ ทิศมาเถิด ผู้อยู่แล้วอยู่ให้สุขสบาย ผู้ยังไม่ได้มาขอให้ได้มา” เขาให้มา แต่เวลามาแล้วนะ พระภิกษุเอาของสงฆ์มาใช้ เอาเตียงเอาตั่งมาใช้ เวลาจะจากไปไม่เก็บเองก็ดี ไม่ใช่ผู้อื่นเก็บก็ดี เป็นอาบัติปาจิตตีย์ ภิกษุเอามุ้งเอาหมอนมาใช้ ไม่เก็บเองก็ดี ไม่ใช่ผู้อื่นเก็บก็ดี ไม่ไหว้วานใครเก็บก็ดี จากที่อยู่ขึ้นไปเป็นอาบัติปาจิตตีย์

ในสมัยโบราณมันจะมีนะ ภิกษุนี้ออกพรรษาถ้าไม่ชูดงค์ชาวบ้านเขาจะไล่เลย เพราะออกพรรษาแล้วเขาจะหมุนเวียน เขาจะไม่มีใครจำพรรษา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าอาวาสวัดใด พระภิกษุจำพรรษาที่ไหน เขาจะหมุนเวียนกันตลอดเวลา ถ้าออกพรรษาแล้วพระไม่ออกชูดงค์นะ ชาวบ้านเขาจะถามเลยว่าทำไมไม่ออกวิเวก ทำไมไม่ค้นหาอริยสัจในตนเอง

แล้วเราก็มักถูกตึกาไซ้ใหม่ ใครเอาของมาใช้ ใครไม่เก็บ ของเป็นครุภัณฑ์แจกไม่ได้ ของที่เป็นลหุภัณฑ์ของที่แจกได้ วินัยมันมีไซ้ใหม่ แต่โลกเขามาไม่เป็นเช่นนั้นโลกเขามาจะ เอาแต่ใจของตัวเอง ตัวคิดอย่างไรก็คิดเป็นอย่างนั้น แล้วกฐินงานบุญ งานบุญก็งานทั่วๆไป งานบุญก็ห้างสรรพสินค้า ไร่ วัยรุ่นไปตากแอร์กันไง มันไปเดินเล่นกันไง สิ่งไปเดินเล่น แล้ววัดจะเป็นอย่างนั้นหรือ เดียวนี้เอาวัดไปไว้ในห้างสรรพสินค้า เอาโลกเป็นใหญ่ ถ้าโลกเป็นใหญ่มันก็จะไปกันหมด

ทีนี้ถ้าเอาธรรมเป็นใหญ่ มันสำคัญที่ว่าเรามีหลักใจหรือเปล่า ถ้าเรามีหลักใจนะ เราจะอธิบายให้เขาฟังได้ ถ้าใครมาก็แล้วแต่ เวลามาก็อธิบายให้เขาฟัง ถ้าเขาฟังแล้วนะ เองจริง ! แล้วเขาก็จะระลึกได้ แต่ ! แต่มันไม่ไหว มันพูดนี้วันหนึ่งเป็นร้อยๆ หน แล้ว คนก็ซ้ำๆ ซากๆ เห็นใหม่ มันก็หมุนเวียนอยู่อย่างนั้นแหละ

เราจะไม่ให้โลกเป็นใหญ่ เราจะบอกว่าไม่ต้องไปกลัวโลกธรรม ๘ ! ไม่ต้องไป คิดว่าเขาจะคิดนินทา เขาจะคิดนินทา เขาจะว่าร้าย เขาจะชื่นชมอย่างไร มันก็เรื่องของเขา เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเราไม่ได้เอาตรงนั้น เราไม่ได้เอาตรงนั้นนะ งานบุญมันเป็นงานพิธีกรรม มันเป็นศาสนพิธี เป็นพิธีกรรมเฉยๆ แต่พวกเรามากันทำไม ที่เรามา ทุกข์มายาก อย่างพวกเรานี้เรารู้ที่อยู่ เราอยากมาปฏิบัติกัน

แต่ในเมื่อเราต้องมีทาน ศีล ภาวนา ไซ้ใหม่ เราก็เปิดโอกาสให้คน เราจะสร้าง บารมีไซ้ใหม่ เวลาถึงงานบุญเราก็จัดสถานที่ เราก็อำนวยความสะดวกให้เขาเต็มที่อยู่แล้ว เราทำของเราเต็มที่แล้ว เต็มที่ในเรื่องของข้อวัตรปฏิบัติ ไม่ใช่เต็มที่แบบโลก มันจะมาแล้วมันจะมาไม่ได้ความพอใจแบบโลกเขาหรอก พอโลกเขาไป เขาจะไปอยู่โรงแรม เขาไปอยู่ที่พักอาศัย เขามีคนคอยบริการเขาไซ้ใหม่

แล้วมาวัดมาว่าต้องบริการตัวเองไซ้ใหม่ เพราะอะไร เพราะ อัจฉา หิ อัจฉโน นา โถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน จะไปอุ่นว้ายให้คนอื่นเขาทุกขร้อนได้อย่างไร เพราะทุกคนมาก็ ต้องหาความสงบของตัวเองได้เตรียมตัวมาใหม่ ถ้าคนที่เขาเคยประพฤติปฏิบัติมา เขาจะสูงส่งขนาดไหน พอเข้าวัดบ๊ีบ เขาจะคิดดิน เขาจะเอากลดของเขาไป แล้วไม่ต้องไปยุ่ง กับเขา เขาจะรักษาตัวเขาเอง เพราะอะไร เพราะเขามาวิเวก เขามาเพื่อเอาชนะใจตัวเขา เขาหาของเขา ถ้าคนเป็นนะ

ถ้าคนไม่เป็นนะ โทศัพท์มาเรื่อย จะมาอย่างนั้น จะมาอย่างนั้น จะมาแล้วต้อง กิน ๒ มื้อ กิน ๕ มื้อ มึงไม่เอามโหฬารสมโภชมาพร้อมเลยละ มึงไม่เอามโหฬารมาขับ กล่อมเวลา มึงนอนด้วยละ ความคิดของคนเขาคิดของเขาอย่างนั้น

นี่คำว่าโลก ถ้าเรามีหลักของเราแล้ว เราไม่ต้องไปบอกทำให้ไปที่อื่น ถ้าอย่างนั้น ให้ไปที่อื่น ถ้าพูดถึงความเข้าใจ ของอย่างนี้ถ้ามันเป็นลูกศิษย์กรรมฐานนะ สัตเลขธรรม

เราคุยกันเรื่องความวิเวก เราคุยกันเรื่องมรรคผลนิพพาน เราไม่คุยกันเรื่องโลก เราไม่
แสวงหาการคลุกคลีกัน

แต่นี้มันเป็นความจำเป็น ถึงเวลาเป็นความจำเป็นนะ ถึงทีหนึ่งคราวหนึ่ง ปี
หนึ่งคราวหนึ่งเราก็จัดของเรา แต่มันก็ต้องมีหลักมีเกณฑ์ของเรา มันมีนะ ที่มาเห็นใหม่
เราเห็นแล้วเรารำคาญนะ แต่พูดออกไปเขาก็ไม่ค่อย

เวลาจะเอาน้ำว่านหางจระเข้มาใช้ใหม่ ก็ต้องให้...เอาตู้แช่มา จะต้องให้เอา
โฟมมา จะต้องเอาน้ำแข็งมารอรับเขาก่อน กว่าเขาจะมา เขาเอาน้ำว่านหางจระเข้มา
โหลสองโหล วุ่นวายไปทั้งวัดเลย ! อย่างนี้กูกินน้ำเปล่าของกูดีกว่า น้ำเปล่าในแทงค์กู
เปิดใส่กาแล้วกูดื่ม ยังสบายใจกว่าเยอะเลย !

แต่เขาก็ไม่รู้ตัวเขาจะ ว่าเขาจะมา จะเอาน้ำว่านหางจระเข้มา วุ่นวาย ! เราเห็น
อย่างนี้มาหลายครั้งหลายหนจนทนไม่ไหว จนไม่ให้เอามา ไม่ให้เอามา แล้วอย่ามา ! อย่า
มา ! อย่ามาเถอะ มาถึงข้างสารเหยียบหญ้าแพรก ข้างสารจะลงมาที่หญ้าแพรกแหลกลาญ
จะทำบุญที่พระแหลกลาญทั้งวัดเลย มึงมาทำบุญกันทำไม? มึงมาทำไม? แล้วออกมา
ทำไมกัน

เราต้องรักษาตัวเรานะ เราไปสถานที่ที่สังเกตเห็น ไหน ดูหลวงตาท่านเจียนซิ “วัดนี้
วัดปฏิบัติ ไม่ใช่สถานที่เที่ยวเล่น” แล้วมาอย่าเอานิสัยโลกเข้ามา เวลาเข้าวัดมาเขี้ยวเล็บ
เอาทิ้งไว้ที่ประตูนั้น แล้วเข้ามาเอาธรรมะมาว่ากัน ผิดหรือถูกนี้ อาจารย์ผิดก็ว่าได้
อาจารย์นี้ผิด สอนผิด อาจารย์ก็ทำผิด อาจารย์ทำไม่ถูกต้อง พูดได้

นี่ไง ธรรมสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมัง การสนทนาธรรมเป็นมงคลอย่างยิ่ง
สิ่งที่เป็นมงคล พูดได้ ดิเสียนได้ แต่เวลาพูดไปแล้วเหตุผลมันสู้เราไม่ได้ซักทีหนึ่ง

เหตุผลเวลามาถึงเสียงดัง มาจากโพธาราม มาทำบุญ ๗,๐๐๐—๘,๐๐๐บาท ไปถึง
เสียงดัง เราบอกให้กลับไป “อู้อู้อู ! กูเอาตังค์ไปให้ แต่กูจะเสียงดังไม่ได้” อันนี้ไม่ใช่
ห้างสรรพสินค้านะ เขาคิดของเขาอย่างนั้น คือว่ามันศรัทธาใหม่ เราเข้าใจนะ

เปลือก กระพี้ แก่น ความเป็นเปลือก เวลาเราเทศน์ว่า การ เวลาครูอาจารย์ท่าน มาเทศน์ที่กรุงเทพฯ นี้ เข้ามาเพื่ออะไร เข้ามาเพื่อปลุกศรัทธา ภิภุทำศรัทธาไทยให้ดกวาง เป็นอภิตปาจิตตีย์ อย่างคนๆ นี้มีความศรัทธามาก แล้วเราไปว่าเขาโดยไม่มีเหตุมีผล จน เขาไม่เข้าวัดเข้าวา เป็นอภิตินะ

เหมือนปลุกศรัทธา วางพื้นฐานให้กับโลก ที่นี้พอเขามาเขาศรัทธาแล้ว ที่นี้พอเขา มา เราจะยกศรัทธาให้มันละเอียดขึ้นไป มรรคหยาบ มรรคละเอียด ถ้าเรายกขึ้นได้มันก็ เป็นบุญของเขา ถ้ายกขึ้นไม่ได้เขาก็อยู่แค่นั้นของเขา

แต่ถ้าพูดถึงเราเป็นคนผิด เราเป็นคนไม่มีเหตุผล เราไปว่าเขาด้วยอารมณ์ ความรู้สึก เราไปว่าเขาด้วยความเล่ห์เหลี่ยม นั่นละเป็นอภิตปาจิตตีย์ แต่เวลาเขามาแล้ว เขาผิด เขามาส่งเสียงดัง ที่นี้เป็นที่วัด มันเป็นที่สงัด เป็นที่วิเวกของสถานที่

คูสิ เราไปทางอีสาน ผู้หญิงห้ามขึ้นอาสน์สงฆ์ เขาเขียนไว้เลยว่าที่นี่ต้องการความ สงัด แล้วไง เขาเขียนของเขาไว้เลย เราเคารพสถานที่ ไปวัดไปวาเราไม่ใช่เคารพเจ้าอา วาสนะ เราเคารพสถานที่ คูทางเดินจงกรมของหลวงปู่่มั่นสิ มีใครกล้าเดินข้ามบ้าง มีแต่ คนศรัทธานะ

แม้แต่หมาเห็นใหม่ หลวงตาท่านเล่า มีหมาที่เมืองจันทร์ชื่อไอ้ช้าง อยู่ที่น้ำตก พลิว หมานะมันไม่เดินข้ามทางจงกรม มันจะเดินอ้อม หมานี้มันยังรู้จักเคารพสถานที่เลย แล้วคนเข้ามา.. นี่มันวัดนะ วัดที่นี้เขาเป็นวัดเพื่อความสงบสงัดนะ เราเคารพสถานที่ใหม่ เคารพผู้อยู่อาศัยใหม่ เคารพพิธีกรรมมนุษย์ชนใหม่ เคารพความเห็นของเขาใหม่

ถ้าเราเคารพเราต้องสงบสงัด ถ้าเรามาวัดเราต้องเป็นอย่างนั้น แล้วนี้เรามาวัดกัน แล้วจะมาให้มันเป็นตลาด มันเป็นมูมมอมนะ มันเป็นความเห็น คนที่ละเอียดลึกซึ้งเขาก็ มองออก เขาก็รู้จัก คนที่หยาบเขาก็มองไม่ออกนะ พอมองไม่ออกนะ..

คูสิ หลวงตาท่านก็พูดอีก หมามันคาบป้องข้าวหลามมา เวลาคาบมันคาบขวางมา ไซ้ใหม่ ก็ขวางโลกไปหมดเลย นี่ก็ความคิดใหญ่ใจ ขวางแมงมันไปทั่วเลย เตือคร้อน กันไปหมด เตือคร้อนเพราะความคิดใหญ่ ะรานเขาไปทั่ว !

เห็นไหมนี่ศรัทธาณะ เป็นความดีนะ ท่านพูดว่า หมามันคาบป้องข้าวหลาม เพราะหมามันคาบป้องข้าวหลามนี้มันจะคาบขวงไป มันวิ่งไป นี่ก็เหมือนกัน เราคิดว่า เราคิดถูก.. คิดถูก.. มันหยาบละเอียดคนนะ มันละเอียดมาก

คุณสิ กิเลสขั้นสุดท้าย เวลาจะทิ้งจิตทิ้งใจ ทิ้งของมัน อาลัยอาวรณ์นะ จิตมรรยัสถ์ ! หลวงตาท่านพูดบ่อย จิตมรรยัสถ์ จิตเป็นกลาง จิตเป็นกลางคือตัวของมันเอง แล้วทำลายมัน แต่เวลาโศดบัน สกิทาคามี อนาคตามิ นี่มันเป็นปัญญา มันเป็นมรรคญาณที่มันทำลายตัวมัน ทำลายเข้ามา

แต่ถึงที่สุดเพราะมันมีกำลังของมัน ไม่ใช่จิตมรรยัสถ์ ไม่ใช่ตัวมันทำลายตัวมันเอง ตัวมันจะทำลายสิ่งแวดล้อมเข้ามา มันจะมีกำลังของมัน มันมีละเอียดเข้าไป แล้วจิตมรรยัสถ์ จิตที่เป็นกลางใช้ปัญญาไม่ได้ การใช้ปัญญานี้มันเป็นขั้น มันเป็นสังขาร มันเป็นมรรคญาณ มันเป็นศีล สมาธิ ปัญญา มันเป็นอาวุธ มันเป็นอาวุธที่มีเราจับอาวุธ เหมือนเราทำครัว มือเราจับมีดไปทำครัว แล้วมือมันเองเอามือเขี่ยเนื้อตัวมันเอง มันจะเอาอะไรทำตัวมันเอง

จิตมรรยัสถ์มันเป็นกลาง มันเป็นการยุบตัว จิตที่ยุบตัวจิตลงไปทำลายจิตของมันเอง สิ่งทีภาวนา แล้วอย่างนี้มันไม่ใช่ปัญญานะ ใช้ปัญญานี้ปัญญาเป็นอุทซัจจะ อุทซัจจะ คือความฟุ้งซ่าน อุทซัจจะเป็นความฟุ้งซ่าน อุทซัจจะมันเพลินในงาน มันเพลินในการทำผลประโยชน์ มันเพลินเพลินมันเป็นมรรยัสถ์ใหม่

คนที่เพลิน คนที่ใช้ปัญญาได้ดื้อนกิเลสไปมันเป็นความมรรยัสถ์ใหม่ เป็นตัวของมันเองใหม่ ไม่ใช่ใช่ใหม่ เพราะอะไร เพราะปัญญามันเกิดจากจิต ปัญญาจะเกิดการกระทำ แม้แต่ปัญญา โศดบัน สกิทาคามี อนาคตามิ มันไม่เหมือนกันสักชิ้นหนึ่ง มันไม่เหมือนกัน แต่ระดับมันละเอียดขึ้นไป แล้วพอจิตที่มันอรหัตตมรรค อรหัตตผล ที่มรรยัสถ์ ที่มันทำลายตัวมันเอง มันละเอียด

แล้วถ้าเราไม่ยอมละเอียด จิตเราไม่ยอมละเอียด จิตไม่มรรยัสถ์เข้ามา จิตไม่ยอมทำลายมันเอง มันจะเข้าไปถึงที่อยู่ของกิเลสได้ไหม เรื่องเวลาภาวนานะ มันยังหยาบละเอียดลึกซึ้งมาก แล้วมันจะมีอยู่หน้าเดียวใจ

มาทำบุญนะ พอมาก็ โอ้อโฮ.. หมาคาบบึ้งข้าวหลามมาเลย ใหญ่ไปหมด ทุกคนต้องต้อนรับ ทุกคนต้องจัดการ แล้วคนเขาจะภาวนาเขามีบุญที่มากกว่า เขามีความสงบ สัจ ความสุขเท่ากับความสงบไม่มี จิตสงบปลีกหาที่วิเวกอยู่ แล้วเราไปลากเขาให้ต้องมายุ่ง ลากเขาให้ต้องมาบริหารจัดการ ลากเขาให้ต้องมาต้อนรับเรา อันนี้เป็นอะไร

ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ จะบอกว่าเราเป็นวัดป่านะ เราเป็นวัดป่าที่ครูบาอาจารย์ท่านไว้เนื้อเชื่อใจนะ เราต้องมีจุดยืน เราต้องมีหลักมีเกณฑ์ อย่าให้โลกเป็นใหญ่ อย่าให้เขามาเอาขอเกี่ยวจุมูกแล้วลากไป อย่าให้โลกลากไป อย่าให้ลากสักการะ อย่าให้สิ่งต่างๆ สิ่งสรรเสริญนิทาน กลัวแต่เขาจะไม่เคารพศรัทธา กลัวแต่เขาจะว่าเราเป็นคนร้าย เราเป็นคนปากจืด กลัวไปหมดเลย! ไม่ใช่ปากจืด มันเป็นธรรมชาติ

เราดี เราบอกเขา เราดีก็เตือนเขา เราชี้ขุมทรัพย์ให้เขา ถ้าเขาไม่ยอมรับขุมทรัพย์เขา มันก็กรรมของสัตว์วิเศษใหม่ มันก็เรื่องของเขา เราได้ทำหน้าที่แล้ว เราได้เตือนเขาแล้ว เขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อมันเรื่องของเขา

แต่ถ้าวันไหนเขาเริ่มหัดปฏิบัติ เขาเริ่มภาวนา แล้วถ้าเขาต้องการความสงบ แล้วมีคนมารบกวนเขา คนมาทำร้ายเขาในบัลลังก์ในการนั่งสมาธิของเขา เขาจะซึ่งใจมากกว่า เราเคยทำคนอื่นมา! เขาจะซึ่งใจมาก ถ้าจิตเขาได้พัฒนาขึ้นมาเขาจะกราบ

คุณครูบาอาจารย์เราดี ทำไมกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจ เพราะจะทำอะไรก็แล้วแต่เข้าไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ในพระไตรปิฎก ในธรรมวินัยหมดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ไปหมดแล้ว เราเข้าไปรู้ไปเห็น อู้ฮู้.. อู้ฮู้.. แต่ผู้รู้ท่านเห็นไปแล้วนะ ผู้รู้ท่านผ่านไปแล้ว เรายังไม่รู้อะไรเลย แต่พอไปรู้เข้า อู้ฮู้.. เสียหาย เสียโอกาส เสียใจมากที่ทำคนอื่นมา แล้วอู้ฮู้.. อู้ฮู้.. อยู่แล้วตอนที่มันไม่อู้ฮู้ละ ตอนไม่อู้ฮู้ มันก็เป็นภาระไปทำลายเขา

เราเป็นเจ้าอาวาส เราเป็นหัวหน้า เราต้องรักษาแก่นของธรรม เราต้องรักษาจุดยืนของศาสนา เราต้องรักษาความสงบสัจ วัดป่า ใครจะมาบอกว่าวัดป่า ข้อวัตรปฏิบัติมันเพื่อหัวใจ เพื่อความสงบสัจ ใครจะมาเอาตามแต่ใจของตัวเองไม่ได้

ถ้าใครจะเอาแต่ตามใจของตัวเอง ก็ไปวัดที่เขาต้อนรับสิ วัดที่ต้อนรับมีก็ไม่อยากไป อีก วัดนั้นไม่ใช่นั่น วัดนี้ไม่ใช่นี่ พอจะไปวัดดี ก็ทำให้วัดดีๆ นั้นให้มันเลวชะ หลวงตาท่านพูดว่า “หัวหน้าเหมือนกับรักษาสระน้ำไว้ สระน้ำนั้นมีน้ำสะอาดบริสุทธิ์ไว้ ให้ประชาชนไว้ใช้สอย แล้วใครมาใครก็เอามูลเอากูลขึ้นมาถ่าย” อารมณ์ไง เอาความ โลก ความ โกรธ ความหลงมาทำลายมัน น้ำตัวนั้นก็สกปรก แล้วใครมาก็กินไม่ได้

วัดก็เหมือนกัน วัดที่มีข้อวัตรปฏิบัติที่มีหลักมีเกณฑ์ เหมือนน้ำที่มันมีน้ำใส ที่ ควรจะให้คนมาดักน้ำเป็นประโยชน์ แล้วใครมาก็มาจี่ใส่.. จี่ใส่.. ถึงบอกว่าไม่ได้ ! ไม่เอา ! จำไว้ ห้ามจี่.. ห้ามเอามาจี่ใส่ ห้ามเอาอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวมาบริหารจัดการ ไม่ได้ ! ไม่ได้ ! เพื่อรักษาน้ำไว้ให้ประชาชนเขาได้ใช้สอยบ้าง บ่อไหนจะเสียไปแล้ว สระไหนจะเสียไปแล้วเรื่องของเขา แต่สระของเรา เราต้องบำรุงรักษา เราต้องดูแลของเรา จำไว้!

มีจุดยืนหน่อย อย่าอ่อนแอ อย่าคล้อยตามเขา ต้องจำคำนี้ไว้วันละ ! ว่าความเห็นของเขาเป็นโลก แล้วความเห็นของธรรม ธรรมะ ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้อวัตรปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย แล้วแสวงหาสิ่งนี้มา แล้ววางไว้ให้เราก้าวเดิน แล้วเราจะกล้าทำลายกันหรือ

เราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อธรรมวินัย ใครจะโทษทัณฑ์มา เราจะติฉินนินทา เราจะไม่พอใจ ช่างเขา ! จำไว้วันละ คาคำนี้ต้องจำไว้ให้แม่น “ไม่ได้ ! ไม่เอา ! ไม่ได้ ! ไม่เอา !” อันนี้เป็นจุดยืนของเรา แล้วเราหาเลี้ยงชีพด้วยปณิธาน เราบิณฑบาตฉัน พวกโยมก็อาศัยกินข้าวกันบาตร ไม่อดตายหรอก ! มีกินมีใช้ แค่ว่ารงชีวิตไปเท่านั้นเอง

แล้วถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเนะ ใจเราร่มเย็นเป็นสุข เราจะกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยหัวใจ แล้วเราไม่กราบโลก เราไม่เอาโลกเป็นใหญ่ เราจะเอาธรรมวินัยเป็นใหญ่ แล้วเราจะเป็นลูกศิษย์ตถาคต ศากยบุตรพุทธชินรส

เป็นสากยบุตรนะ บริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ขอให้เป็นลูกแท้ๆ
เถอะ อย่าเป็นลูกเลี้ยง ลูกกาฝาก ลูกที่ไม่เคารพกตัญญูธรรมวินัย ไม่เคารพพ่อแม่ ไม่
เคารพศาสดาของเรา แล้วไปเคารพพวกโลก พวกเปรต พวกผี เขาจะชักนำให้เราไปตาม
เขา จำคำนี้ไว้ให้ดีนะ ไม่ต้องไปฟังใคร ไม่ต้องไปยุ่งกับใคร เอาจุดยืนนี้ให้ได้ เอวัง